

Karmelićanin Drago Marić je jedan izniman čovjek. Naime Drago je jako dugo bio u nemilosti komunističkog režima, a kako mu je prijetilo uhićenje uglavnom je boravio u misijama po Njemačkoj i Australiji.

Piše: Milan Jurčević

Sveti i veliki dani su proslavljeni u Vinici, ne samo na glavnom mjesnom groblju, nego i na grobljima u Perkovićima, Mamićima, Rošnjačama i Zaljuti. Za dva dana Vinicu je obišao veliki broj njenih odseljenih stanovnika i posjetio svoje pokojne.

Naš župnik don BarišaČarapina imao je pune ruke posla obilazeći groblja i kapelice razbacane po raštrkanim viničkim selima. Sva sreća Bog se pobrinuo i našem Bariši poslao pomoćnika u vidu njegova prijatelja iz djetinjstva, također svećenika, karmelićana Drage Marića. Tako je Drago preuzeo na sebe dobar dio tereta i pomogao svom prijatelju u ovoj župi za koju su svećenici uvijek govorili : “S konjem nekako bez konja nikako“.

Karmelićanin Drago Marić je jedan izniman čovjek. Naime Drago je jako dugo bio u nemilosti komunističkog režima, a kako mu je prijetilo uhićenje uglavnom je boravio u misijama po Njemačkoj i Australiji. Imao je prilike upoznati i dušu i srce našeg iseljenništva te osjetiti tešku nostalgiju za svojom domovinom, onu nostalgiju koja čovjeku usađuje još jaču i veću ljubav prema domovini.

U njegovoj propovijedi mogli smo čuti jednu priču, ruskog pisca Lava Tolstoja o čovjeku koji je žudio posjedovati zemlju. Kako propovijeda Drago taj mladi čovjek došao je do jednog sibirskog plemena Baškira, koji su na vlasništvo nad zemljom gledali posve drugačijim očima. Poglavica tih Baškira dao je ovom gramzljivcu neodoljivu ponudu, ponudio mu je onoliko zemlje koliko uspije zaokružiti i pobilježiti za jedan dan, od sunca do sunca. I tako je taj mladi gramzljivac već u rano jutro krenuo bez hrane i vode bilježiti svoje novo imanje. Išao je sve dalje i dalje, niti je što jeo, niti je vode pio. Kako se dan primicao kraju krenuo je još žurnije, da bi stigao zatvoriti veliki krug koji si je zapasao. U sami sumrak, gotovo pred sami kraj svoga puta, pao je iscrpljen od žeđi, gladi i umora. Baškiri su prišli i okrenuli ga na leđa, bio je mrtav. Iskopali su rupu i položili ga u nju, a onda su uzeli metar i izmjerili rupu. Bila je duga dva metra. “Eto toliko je čovjeku potrebno zemlje, “ zaključio je naš karmelićanin.